

В ПАРИЖ – ЛЮБОВ ИЛИ НИЩО

Албена Ненкова

Това е моят девиз на поведение в града на шансоните, виното и кроасана. Разбира се, по моя си метод отивах в Париж без очаквания, но с необяснима за заобикалящите ме страст. Страст към пазари, маркети, маршета и сергии. Те, където и да съм ходила, са притегателна сила както за гурме тялото ми, така и за наранената ми откъм пазари душа на софиянка. ТОЙ пък – моят домакин, по балкански гостоприемен, по европейски деликатен и по мъжки прагматичен, ми представи още първата събота няколко от емблематичните маршета, вярвам и до днес – с удоволствие. Разказът му дори гордо звучеше в моментите, в които говореше за историята им, за традициите и странностите на продавачи и купувачи. Ресторантчетата, покрай които минавахме и които също бяха повод кавалерът ми да блесне с познания и стил, вещаеха нещо грандиозно вечерта – беше ме поканил на вечеря! Някак делнично под-минавахме ресторанти с една и две звезди Мишлен, а той ги споменаваше просто ей така. Е, щеше явно да е нещо magnifique!

Разходката ни продължаваше ли продължаваше, смехът и историите се преплитаха с френски финес и аз, по небезизвестния зодиакално и поведенчески рибешки начин, леко запобутвах куката на въдицата. И как не – ТОЙ говореше на три езика (в зависимост от случките и хората около нас, както и от телефонните му позвънявания), смееше се на моя език, а елегантните му ръце сочеха към забележителности, които бях виждала, но не бях забелязвала. Подтичвайки до него, почти по момичешки по паважа на легендарния им хълм на художници, вино и разгул, ТОЙ ми показа и нещо по „моята част“. (Това аз го казвам, неговото възпитание не го позволяваше.) На около декар земя, в сърцето на Париж и на цивилизацията, до ден-днешен, но от векове, се кипреше лозе. Да, „на баир – лозе“, но „баирът“ е MONTMARTRE. Някога (преди 300 години) всичко наоколо е било в лозя. Сега го пазят и показват заради паметта и заради туризма.

В близко до култовото лозе бистро чашите ни звъннаха с „божоле“ от избата, стопанисваща на свой ред лозята, и погледнах реално на ситуацията. ТОЙ много ми харесваше, въдицата беше захапана. Подходящ „саундтрак“ в случая можеше да бъде само изпятата от Френския славеи Edith Piaf „Не съжалявам за нищо“.

В представите ми всичко вървеше по план, дори бих казала – в розово, до момента, в който уж участвайки като публика на маршетата, ТОЙ доста организирано за виталното си поведение започна да пазарува! (Моля? Нали ме беше поканил на вечеря). Тези бързо развалящи се уханни и изкусителни по своята същност продукти, в крайно интимни количества, говореха само едно – вечерята нямаше да е днес, имал е уговорка от преди да се втурна в деня му, аз на следващия пък ден отлитах... (То е ясно, че не е чакал мен – сочната Софиянка в Париж, но поне можеше да е любезен докрай – до утре, а тази кльощава парижанка да изчака!)

Краят се виждаше, аз съм по лимитираните връзки, ТОЙ не знаеше ли? О, няма да товаря главницата си с това, ще овладее стреса! Какъв ти стрес, кесията от рециклирана хартия (ЕКО патриот е на всичко отгоре) се пълнеше със съкровища: козе сирене със снежно бяла коричка, камембер и друго меко сирене с орехи – за мазане, заешки терин, пате от

гъши дроб, меко масло, малки корнишончета и каперси в минималистично порцеланово бурканче, горски терин с билки и разбира се – багета.

Някак си щях да пропусна без коментар случилото се дотук, ако след десет минути мълчание с полуизмъчена усмивка от моя страна и лека припряност от негова ТОЙ не възкликна при вида на стъклена врата, датираща на вид от времето на засаждане на „онова лозе“. Магазин за вино! Браво – и любимото му вино е тук – бургундско! О, как не, та то е от времена легендарно – самият д’Артанян го възпява... Оцених високо избора му, посъветвах го да вземе две бутилки (като е кльошава дамата му и не яде, може пък да му се услажда виното, това пък – особено... Аз на нейно място...). Хм, взе една бутилка. Стил.

Денят превалаше, а настроението ми се завърна веднага след като влязохме в сладкарница, изобилието и разкошът в която ме доведоха до културен шок. Мислех си, дали да не поискам политическо убежище в нея? Изядох три еклера – с карамел, с бял и с млечен шоколад..., глазурата се топеше в устата ми, а аз се топах от удоволствие. На излизане продавачът (и той със захаросан вид) ме почерпи с един захаросан кестен. Какъв фин вкус, какъв топящ се аромат... Притворих, преглъщайки, блажено очи – какво пък, не ме интересува вече тази вечеря! От нирваната ме извадиха издайнически шумящата в ръцете на милия ми домакин пълна книжна торба и гласът му, избистрящ програмата за вечерта. Харесваше ми да го слушам, елегантно се държеше, ама тая... торба! ТОЙ и не подозираше (за радост) разкъсващите пищната ми снага мисли и чувства, а ми предлагаше да си почина час-два, той да свършел нещо и чак после да вечеряме – ден голям, а и нали по-къс-но се стъмва... (Хм, така значи, ще се види първо с нея, не – тя го чака вкъщи, ама ще бързат, защото да не е пък тъмно, като е с мен? Страх го е от мен или от тъмнината ли, ток ли няма по ресторантите?) Въпросите се блъскаха в главата ми, няма да крия – дълго. Толкова дълго, че осъзнах случката, превърнала се в Моята френска вечер, чак в самолета на другия ден.

Както се бяхме уговорили, ТОЙ дойде да ме вземе за вечеря. Единственото ми старание се свеждаше до взимането на душ, който разчитах, че ще отмие „онези“ ми мисли. По-скоро за шик, използвах уханния марсилски сапун, закупен през деня от един малък и много красив магазин на хълма. Исках поне да ухаю на парижанка! Не се беше преобличал, а и аз, потънала в черни мисли, не се бях докарала като за червен килим. Това явно му допадна. Миг след като потеглихме, той отбеляза с усмивка колко приятно е станало, като съм седнала до него. (Моля?) „Ухаеш вълшебно, класа си ти – софиянка...“ Нямах време да преценя дали това беше успех, или неуспех, но „Софиянка“ от този момент за мен е титла!

ТОЙ паркира колата си недалеч от хотела, до реката, на място, на което не само че нямаше ресторант, но и будка с вестници нямаше. Пъргаво излезе, за да ми отвори вратата, а докато аз се оглеждах недоумяващо, той извади от багажника – О, Боже! – кошница за пикник. Не можех да повярвам – всичко е било помислено и по план, а аз ... От кошницата, тази любима моя спътница и за пикник, и за пътешествие, стърчеше издайнически багетата, гърлото на бургундската бутилка, а хартиената торба беше заела достойно и тя мястото си в кошницата. Каква изненада! Колко приятно ми стана, когато ТОЙ обясни, че истинските парижани след работа с кошница за пикник отиват край

Сена... Разбира се, може съдържанието на кошницата да е далеч по-простичко, но вкусът е важен – вкусът на живота. (Моля, не плачете – всичко е наред. Наздраве.)

Подготовката беше впечатляваща, а кошницата – изискана като собственика си. Аз се усмигнах с искрено удоволствие при звука на отварянето на виното. Какво повече? ТОЙ беше с мен, само с мен, а съдържанието на Онази кесия сега беше точно на една ръка разстояние. Гласът му, без да го поглеждам, издаваше усмивката му: „Чудесно, така трябва да е: жената руса, а виното – френско...“.

Усетих острия връх на куката на въдицата. Нищо. Отпих от виното. Беше великолепно! Той ме погледна и с усмивка, блажена почти колкото моята и промълви: „Кадифе!“

Камбаните на катедралата зазвучаха точно навреме и на място – камбаните на радостта! О, ТОЙ най-после бе оценил по достойнство моите кафяви очи, вече – кадифено кафяви! После отново елегантно и бавно отпи от чашата си и добави: „Течно кадифе...“ Очите му бяха притворени – чудесно, не видях изписаното на лицето ми разочарование. Камбаните, същите от преди миг, вече ми се струваше, че почти дрънчат, но и по-добре, да бият! ТОЙ не чу резкия звук от навреме изплютата от пълната ми с деликатеси уста кука на въдицата. Споделих му сладкото твърдение, че „смехът е новият секс“ за 50+. Е, посмяхме се до полунощ. Харесвам Париж, а вече уча френски.

Албена Ненкова е съвременен многожанров творец, който през последните години се занимава активно с културен мениджмънт и телевизионно продуциране. Има издадени четири книги с разкази, съавтор е на представителния двуезичен каталог „Виното на България“, създател е на литературен клуб „Перото“ в НДК, както и на първата високопланинска библиотека и читалня „Книги в облаците“.

Не спира да мечтае, пътува и пише – с България в сърцето и на небцето.